

KIRKON TEHTÄVÄT

Pekka Ervastin esitelmä 2.11.1930

Kirkon tehtävät ovat monenlaatuiset kun koetamme asettua itse mestarin kannalle ja päästä selville siitä, mitä hän tällä kirkolla tarkoittaa. Mutta meidän huomiomme kiintyy nyt ensin niihin viiteen tehtävään, joista mainittiin viime kerralla.

Kirkon tehtävä on, niinkuin sanoimme, poistaa tietämättömyys, köyhyys, sairaus, synty ja kuolema. Poistaa ne – tai voittaa ne. Tästä ensimmäisestä tehtävästä, tietämättömyyden voittamisesta eli poistamisesta, olemme jo puhuneet useampana kertana. Olemme koettaneet esittää – mitä Jeesus Kristus tahtoi opettaa, minkälainen oli hänen sanomansa Jumalan valtakunnasta; ja olemme ymmärtäneet, että hänen kirkkonsa, hänen seuraajainsa, tehtävä on opettaa ja julistaa samaa Jumalan valtakuntaa. Ja juuri tässä puhuessamme tuosta opetustehtävästä selvisi meille, että kirkko itse asiassa on niiden valittujen seurakunta, että kirkkoon kuuluvat ainoastaan ne valitut, jotka osaavat julistaa Jumalan valtakunnan hyvää sanomaa. Kirkon muodostavat ainoastaan ne valitut, ecclectoi, jotka todella seuraavat itse mestaria, Jeesusta ja siis osaavat niinkuin hänkin julistaa valtakunnan sanomaa. Sillä julistuksella on silloin, niinkuin näemme, kaksi tarkoitusta. Toinen on se, että kaikille ihmisille, koko maailmalle on tehtävä tietyksi tämä hyvä sanoma Jumalan valtakunnasta, joka on lähestynyt meitä Jeesuksen Kristuksen kautta. Kaikille ihmisille on siis saarnattava tätä Jumalan valtakuntaa. Mutta sitten sillä julistuksella on toinenkin tarkoitus. Sen tarkoituksena on koota ne ihmissielut, henkiolennot, jotka osaavat ottaa vastaan valtakunnan sanoman, ja ottaa vastaan sen hyvään maahan, jotka eivät siis ole kutsutut ainoastaan, vaan valitut, sillä silloin valittujen seurakunta pysyy voimassa läpi aikojen. Kirkkoon eli valittujen joukkoon ei saata kuulua muut, kuin valitut – itse nimi

sen todistaa – ja sentähden näiden valittujen opetuksen päämääränä on koota valitut, ja nämä muodostavat sitten ecclesian eli kirkon. Tämä kirkko sitten suorittaa opetustointansa ensimmäisenä tehtävänä ja toisina tehtävinään se sitten taistelee köyhyyttä, sairautta, syntiä ja kuolemaa vastaan ja voittaa ne. Nyt kun käännämme huomiomme tähän toiseen tehtävään, köyhyiden voittamiseen, niin emme tietenkään saata ajatella nykyaikaisia kirkkojamme, vaan ensimmäistä seurakuntaa, joka syntyi Jeesuksen kuoltua ja joka oli ensimmäisenä kirkkona, joka myöskin toteutti Jeesuksen kaikki käskyt. – Nyt monet ihmiset, pitkin vuosisatoja, ovat luulleet, että Jeesuksen opetukset ja neuvot koskivat aivan eroituksetta kaikkia ihmisiä. Siinä on silloin erehdytty, kun on luultu, että Jeesus antoi yhteiskunnallisen ohjelman meille, sillä olemme nähneet, että jos on yritetty tehdä siitä jonkunlainen yhteiskunnallinen ohjelma, joka kelpaisi kaikille ihmisille, niin on saatu aina huomata, että on isketty kiveen – se ei ole menestynyt. On tahdottu nimittää tätä ensimmäistä ohjelmaa kommunismiksi, ja meidän päivinäme, kun esimerkiksi Venäjällä on koetettu toteuttaa kommunismia, on ajateltu, että se olisi sitä samaa kuin Jeesus ensimmäisinä päivinä saarnasi. Silloin on suuresti erehdytty, sillä Venäjällä on myöskin huomattu, että se kommunismi ei menesty. Se ei tee ihmisiä paremmiksi, se ei saata nivelöidä koko ihmisjoukkoa, vaan se on aina synnyttänyt kaikenlaisia yhteiskunnallisia problemeja, joissa on eletty koko tässä viidennessä juurirodussa. Mutta se ohjelma, jota silloin ensi päivinä koetettiin toteuttaa, ei ollut mikään uusi ohjelma, jonka mukaan nyt pitäisi elää, vaan se on luonnollinen seuraus siitä, että nuo ihmiset, jotka muodostivat tuon ensimmäisen seurakunnan, olivat täydellisesti kutsuttuja, tai suurimmaksi osaksi valittuja ihmisiä, jotka todella seurasivat Jeesus Kristusta.

Heidän tapansa voittaa köyhyys, se oli silloin niin yksinkertainen, päivänselvä tapa, että jokainen ihminen, vaikka meidän

päivinämmekin, joka tulee kristityksi, tuntee oman itsensä suhteen, että hänkään ei tarvitse enää ajatella itseään – pääsee kaikista huolista, vaikeuksista, turhista mietteistä ja päänvaivoista kaiken rikkauden ja rahan suhteen, sillä hän tuntee, että hän ei mitään omista, istui hän vaikka miljonäärinä palatsissa. Jos hän tahtoo seurata mestaria, silloin ei mikään huoli häntä enää paina, sillä silloin hän tuntee sydämessään, että hän on vieras kaikelle tässä näkyväisessä elämässä, joka kiinnittää ihmisten sydämiä niin puoleensa. Niinkuin Jeesus sanoi: „Heidän sydämensä on kiinni milloin missäkin asiassa.“ Mutta valittu ihminen tuntee, että hänen sydämensä ei ole kiinni missään. Jos minulla on rikkautta, ei se ole minun, vaan se on toisten käytettävänä. Ei niin, että toiset saisivat määrätä, vaan se on hänen hallussaan, hän on kuin huoneenhaltija, mutta sillä rikkauksellaan hän auttaa yhteiskuntaa, ihmisten yhteistä asiaa. Jos taas olen köyhä, niin se on minun karmassani; olen kiitollinen siitä. – Niin tuntee jokainen ihminen, joka meidänkin päivinä tulee kristityksi. – Kun tarkoitus oli, että nämä ihmiset vahvistaisivat toisiaan, että he eläisivät yhdessä, muodostaisivat ikäänkuin seurakunnan, kirkon, ecclesian, niin oli luonnollista, että heillä ei ollut enää mitään taloudellisia kysymyksiä. Jos joku omisti jotain, niin hän tietysti antoi sille, jolla ei ollut mitään. Tämä oli ennen niin järjestetty, että kaikki antoivat tavaransa ja omaisuutensa apostoleille, jotta heillä ei olisi ollut siitä huolta, kuinka näitä rikkauksia käytettäisiin. Toiset tekivät jokapäiväistä työtä ja apostolit huolehtivat siitä, että he saivat, mitä he tarvitsivat. – Mutta kun me ajattelemme uusia yhteiskuntia, niin ajattelemme: miten se on rakennettu, laitettu . . . ? – Mutta ei sitä silloin kysytty, vaan he tahtoivat rakastaa toisiaan, veljiään, niinkuin sanottiinkin: „Katsokaa, kuinka kristityt rakastavat toisiaan.“ He rakastivat toisiaan niin, että he – kuten apostoli Paavali kertoo – antoivat toisilleen pyhän suudelman. Tämähän on jo niin suuren veljeyden ja rakkauden merkki – että kun kristityt veljeydessään

uskalsivat antaa pyhän suudelman, niin he rakastivat toisiaan kuin he olisivat kuuluneet samaan perheeseen. Sillä tavalla he elivät suuressa riemussa ja ainaisessa kiittolisuudessa. Siten he elivät maailmassa, joka oli täynnä kaikenlaisia huolia, sillä olivat he köyhiä tai rikkaita, ei heillä ollut mitään huolia taloudellisesta toimeentulostaan. Se ei saanut vaivata heitä; oli aivan luonnollista, että he tulivat tässä maailmassa toimeen. Mutta, kun he kaikki olivat semmoisia, jotka eivät mitään pyytäneet, heillä oli kaikkia yllin kyllin. Heidän sydämensä ei ollut missään kiinni. – Ei se semmoinen veljellinen yhteiselämä käy päinsä ihmisten kesken, joiden sydän on kiinni jossain. Mutta kun sydän on kiinni ainoastaan mestarissa, silloin sen ihmisen sydän ei ole missään kiinni; hän tahtoo olla aina vaan hyvä – tehdä hyvää. – Tämä oli ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa köyhyyden voittamista. Se ei ollut mikään ohjelma lakipykäläinen, vaan luonnollinen elämä. Mutta muistakaamme kertomusta Ananiaasta ja Safiirasta: he tunsivat kutsumuksen tulla seurakuntaan, ja he olivat rikkaita. He ajattelivat: varmuuden vuoksi piiloitamme puolet omaisuudestamme ja toisen puolen viemme apostolien jalkain juureen. – Aina ihmiset ajattelevat, että varmuuden vuoksi. – Sitten he menivät Pietarin luo ja laskivat tuon toisen puolen Pietarin jalkain juureen. Ja Pietari kysyi: „Onko siinä kaikki?“ – Pietarin piti kysyä aina niin; se oli luonnollinen asia valittujen seurakunnassa. Ei kukaan saanut säilyttää mitään itselleen. – Ja kun he sanoivat: „On“, niin he kuolivat – sentähden, että he tahtoivat tulla valheella Kristuksen eteen. – Ei se kertomus ole niin julma, kuin luullaan. Me luulemme, että Pietari olisi murhannut ja tappanut heidät. Hänet täytti semmoinen sääli, kun hän näki, että nuo olivat pyhän edessä ja valehtelivat: ja se taas pelästytti heidät niin, että he kuolivat. Tämä oli ensimmäinen esimerkki, että tuossa seurakunnassa Jerusalemissa oli kysymys pyhästä, vakavasta. Meillä ei ole epäilystä, emme epäile, että he, ensimmäiset kristityt osasivat elää veljellisessä rakkaudessa. Sitä

vaan ihmettelemme, ja tiedämme, että jos yritettäisiin nyt toteuttaa yhteiskunnallisena ohjelmana sitä, ei se toteutuisi tässä viidennessä juurirodussa. Kristus tahtoo pelastaa ainoastaan niitä, ja ainoastaan niitä hän osaa pelastaa, jotka ikäänkuin elävät ihmiskunnan tulevaisuuden tilaa. Siihen ihmiskunta nousee vasta ehkä satojentuhansien vuosien perästä. Mutta jos on joukko, niin se voi oppia sitä jo, mutta ainoastaan ne, jotka tahtovat; jotka itse ponnistavat ja tahtovat, ne voivat pelastua johonkin semmoiseen uuteen ecclesiaan eli valittujen joukkoon.

Ja sitten oli tuolla valittujen joukolla toinen hyvin tärkeä ja suuri tehtävä. Me kerran ennenkin puhuimme siitä, kuinka ihminen syntyessään maailmaan, joutuu aivankuin erämaahan. Jos ihminen on totuudenetsijä, vanha kristitty ja siis tietää näistä asioista hengessään, vaikka hän ei saisikaan niitä esille järjessään, niin hän synnyttyään tähän kristikuntaan, on täällä todella kuin erämaassa, hän on kuin huutavan ääni: kaikki kirkot . . . yhteiskunta kääntää selkensä hänelle. Tässä ei ole yhtään sitä rakkautta, jota hän kaipaa ja josta hän tuo tiedon omassa hengessään. Täällä on kyllä oikeutta, mutta sitäkin poljetaan maahan. Mutta mistään rakkaudesta, ymmärtämyksestä, syntien anteeksisaamisesta ei ole puhuttakaan. Jos semmoinen ihminen, joka on syntyään mestarin seuraaja, kysyy: mitä tämä elämä on ja miten tässä on eletävä? – ei kukaan ymmärrä häntä. – Täytyy tehdä työtä, mennä naimisiin ja jatkaa sukua . . . – Ja hän, joka on totuudenetsijä, ei ymmärrä tästä kerrassaan mitään. Hän kysyy; millä tavalla minä edistän totuudenhakemista, Jumalan tahtoa? – Siihen kysymykseen ei kukaan osaa vastata mitään. Sentähden ensimmäisen seurakunnan tehtävä oli myöskin: antaa tilaa niille sieluille, jotka olivat etsijöitä. Ecclesian tehtävän oli olla kuin keidas, kosteikko elämän suuressa erämaassa. Siihen saattavat syntyä ne sielut, jotka kuuluvat kutsuttujen ja kuka ties valittujen joukkoon. Ecclesian tehtävä on valmistaa tilaisuus niille ihmissieluille syntyä tähän maailmaan. Ja miten se oli mahdollis-

ta? — Ainostaan siten, että ecclesiassa ihmiset olivat saaneet opetusta siitä, että ihmiset ovat henkiolentoja ja että ihmiset ovat miehiä ja naisia, ja että heidän tehtävänsä on antaa ruumis sielulle, joka taivaasta päin tahtoo tänne syntyä. Heidän sukupuolisuutensa, heidän miehyytensä, naisellisuutensa oli siinä, että he antaisivat ruumiin taivaalliselle olenolle; mutta eivät antaisi sitä umpimähkään, niinkuin ihmiskunnassa tapahtuu. Tässä ei ole mitään tietoa sukupuolialalla, tässä on suuri tietämättömyys. Ihmiset ovat sukupuolisuutensa, sukuviettinsä vallassa. He nimittävät sitä lemmeiksi . . . Se on oikein, mutta kun ihmiset menevät naimisiin sukuviettinsä takia, ei se takaa, että he kutsuisivat luokseen valitun sielun. Ja nyt ecclesiassa ihmiset saivat oppia sen, että kutsua luokseen taivaasta jonkun valitun sielun. Siis tärkeää tässä seurakunnassa oli oppia tieto, millä tavalla he voivat perheeseen synnyttää valittuja sieluja. Nyt ei ole ihmiskunnassa mitään takeita siitä, ettei voi syntyä rikosten tekijöitä, idiootteja —. Emme tiedä mitään siitä, kuka voi syntyä luoksemme. Olen nähnyt, että isä ja äiti ovat olleet mallikelpoisia, mutta kuitenkin on syntynyt aivan lahjattomia sieluja heidän perheeseensä. Ei mitään takeita ole, että voisi syntyä valittu sielu. Mutta tässä ensimmäisessä seurakunnassa neuvottiin millä tavalla rukoillaan ja kutsutaan valittuja sieluja, semmoisia sieluja, jotka ennen olivat oppineet totuutta etsimään, ja sitten jos ecclesia voisi jatkaa, niitä, jotka olivat kutsutut niihin, jotka olivat ottaneet siemenen vastaan. Ne kaipasivat semmoista syntymää, jossa saisivat aivankuin Kristuksen määräämää opetusta, jossa he saisivat kasvaa siinä hengessä, että jo pienestä pitäen saisivat seurata mestaria. Kutsutut kaipasivat tämmöistä tilaisuutta. Kun he saavat syntyä semmoiseen perheeseen, että he saavat pienestä lähtien kuulla Jumalan valtakunnan sanomaa, heistä tulee valittuja. He näkevät totuuden paremmin ja paremmin, ja heidän elämänsä on tietoista mestarin seuraamista. Tämä oli tarkoitus ecclesialla; ei ainoastaan taloudellisen pulman

selvittämistä, vaan, kun se oli ratkaistu, niin ihmisten sielu kääntyi toisiin asioihin ja silloin he olivat vastaanottavaisia niille opetuksille, millä tavalla he voivat valmistaa koteja kutsuville ja valituille – ja sillä tavalla ecclesia voisi jatkua läpi vuosisatain ja aikain, niin kauan kuin maapallo on olemassa. Tämä oli Jeesuksen tarkoitus. Mutta se valittujen kutsuminen maailmaan ei käynyt ilman tätä. Sillä jos minä olen rikas ja meillä on tietoa, me luemme, kehitämme itseämme ja tahdomme kutsua jonkun pyhän olennon taivaasta luoksemme, niin ei ole mitään takeita siitä, että me saamme semmoisen. Tai, jos saamme, emme voi sitä kasvattaa, sillä me olemme rikkaita. Meidän täytyy käyttää rikkauttamme; lapsemme eivät saa kasvaa täydelliseen rakkauden henkeen. Me tietysti opetamme heitä auttavaisiksi, palveleviksi, ihaniksi olennoiksi; mutta ei ole sanottu, että he olisivat mitään totuudenetsijöitä. He voivat ehkä joskus tulla huomaamaan; mitä se on, että me elämme rikkaina keskellä tätä yhteiskuntaa, köyhyyden keskellä? Ja he voivat ruveta ajattelemaan ja silloin he voivat luopua rikkaudesta. Heillä on silloin se karma edessään: tulla ihan köyhäksi. Ja silloin he vasta nyt voivat ratkaista nuo kysymykset. Se ei auta meitä. Täytyy olla ecclesia, valittujen seurakunta, jossa rakkaudessa eletään. Kun se on, silloin voidaan kutsua taivaallisia olentoja maan päälle. Silloin he elävät taivasten valtakunnassa, sillä kirkko on juuri taivasten valtakunta. Silloin he elävät ja edistyvät siinä. – Siis tämäkin kysymys on semmoinen vakava kysymys. Kun Jeesus ja hänen apostolinsa koettivat perustaa kirkon, ecclesian, ei se ollut turhanpäiten. Se oli ihmiskunnan kehitystä silmälläpitäen.

Kolmas tehtävä kirkolla, josta nyt tahdon puhua, on sairauden voittaminen. Katsellessamme maailmaa, jota Augustinus nimitti saatanan valtakunnaksi ja jota me taas nimitämme mammonan valtakunnaksi, niinkuin Jeesuskin sanoi, jossa alempi järki on oikeutena, me huomaamme, kuinka alempi järki koettaa keksiä ylä enemmän ja enemmän lääkkeitä ja edistää tietoa, mutta se ei

poista ihmiskuntaa sairaudesta. Me näemme, että ihmiskunta on yhä edelleen sairaudessa. Ehkä ihmiset ovat kylläkin oppineet elämään vähän kauniimmin kuin ennen – huolimatta hermostumisesta. Mutta kulkutaudeista olemme kuitenkin päässeet. Tiedot eivät kuitenkaan tee ihmisiä semmoisiksi, ettemme tarvitsisi mitään lääkkeitä ja apua enää. Harvoin näemme ihmisiä, jotka ovat terveitä läpi elämänsä ja elävät kauan, kahdeksänkymmentä, yhdeksänkymmentävuotiaiksi ja panevat lääkärin pään pyörälle: „mitä minä panen kuoleman syyksi? – kun ei hänellä ole ollut mitään tautia.“ Useimmat ihmiset ovat kuitenkin olleet kaikenlaisten tautien vaivaamia ja ei ole mikään vaikeus sanoa miksi he ovat kuolleet. – Mutta kuinka oli asia ecclesiassa, seurakunnassa? Muistakaamme vain: Jeesuksen esimerkkiä seuraten apostolit panivat kätensä sairaiden päälle ja he paranivat. Ensimmäisessä seurakunnassa rukoiltiin sairaan puolesta ja hän parani. Meidän päivinämmä puhutaan paljon ja on käytännössä paljon sitä, että ihminen, joka on vahva ja terve ihminen, jolla on erikoinen lahja siihen suuntaan, parantaa toisen sivelemällä tai pitämällä kätensä toisen sairaan kohdalla päällä. Sitä semmoista mesmeristä, magneettista terapiaa käytetään nykyaikana. Jokainen on kokenut sen, että kun pieni lapsi on hiukan satuttanut itseään, juoksee hän äidin luo ja sanoo: puhalla äiti tai pane kätesi päälle. – Ja kun äiti puhaltaa, niin kipu on lakannut. Tämä on niin luonnollista, ettei kukaan kiinnitä huomiota tuollaiseen. Mutta itse asiassa on kyllä niin, että jokaisessa ihmisessä on jotain semmoista elämänvoimaa, jota hän voi toisillekin antaa. Ihmisessä on praanaa – itämaisella nimityksellä. Aurinkovoimaa, energiaa, sitä voimme antaa toisillemme; se lähtee meidän sormenpäistämme. Väärä tapa on antaa sen lähteä silmistä. Kosketus on parempi. Me muistamme, kuinka Jeesuskin sanoi: „Joku koski minun viittaani.“ Ja se oli vaimo, joka oli potenu jotain veren vähyyttä, ja hän parani. Suggestio on hypnotismia ja se on lähellä mustaa magiaa.

Kosketus on valkoista magiaa. Nyt tiedämme, että on ihmisiä, jotka rakastavalla kosketuksella parantavat toisia. – Kuinka meidän on nyt ymmärrettävä, että ensimmäisessä seurakunnassa, ecclesiassa apostolit ja lähimmät opetuslapset osasivat sillä tavalla aina parantaa? Ehkeivät kaikki osanneet sitä, mutta ainakin monet. Tätä emme voisi ymmärtää, elleimme nyt ottaisi huomioon erästä mystillistä seikkaa. Kun puhuimme tuosta ensimmäisestä opetustoimesta, niin sanoimme jo, että se ei ole mahdollista, ellei ihminen ole täyttynyt pyhällä hengellä. Ensimmäisessä seurakunnassa apostolit saivat pyhän hengen tulen. Ja meidän täytyy ymmärtää, että heillä ei olisi ollut tämmöistä parantavaa lahjaa, ellei heissä olisi ollut pyhä henki. Mikä se on tämä totuuden pyhä henki, josta erikoisesti on puhuttu ja johon on uskottu kristikunnassa? Siitä on puhuttu teologisesti Jumalan kolmantena persoonallisuutena j.n.e. Ja me voimme kyllä ymmärtää, että poika on Isän täydellisyysajatus – siis kosmillinen Kristus on juuri Jumalassa piilevä täydellisyysajatus. Mutta mikä on pyhä henki? Se on luova voima, joka on ajassa. Tämä nyt on aivan yleisesti, filosofisesti sanottuna. Mutta jos menemme käytäntöön ja kysymme: mikä on se pyhä henki, josta Jeesuksen seuraajat tulevat osallisiksi? – Jeesus itse sanoo näin opetuslapsilleen: „Minä olen jonkun aikaa vielä ja sitten menen pois, ja ellen menisi pois, niin te ette saisi sitä pyhää henkeä, jonka lähetän teille.“ – Ja sitä Rooman valtakunnan kirkko sitten myöhempinä vuosisatoina pohti jonakin metafyyssillisenä probleemina. Ja sitten syntyi ero tuon toisen katolisen kirkon kanssa riidasta, että lähtikö pyhä henki ainoastaan pojasta, vaiko ainoastaan isästä. Me näemme, että he eivät tienneet mitään, sillä ensin heidän olisi pitänyt kokea ja sitten vasta he olisivat voineet esittää jotain metafyyssillis-filosofista kysymystä. Sillä ensimmäinen ehto on, että meidän täytyy saada kokea ja tietää. – Ja kun Jeesus sanoi: „Minä lähetän teille pyhän hengen, joka muistuttaa teille kaikkea sitä, mitä minä olen puhunut ja muutenkin kaiken

totuuden“ – niin on luonnollista, että meidän täytyy ajatella näin: minä seuraan mestaria ja merkki on siitä se, että minä saan hänen lähettämänsä pyhän hengen. Jeesuksessa asui kosmillinen Kristus. Mutta Jeesus Kristus oli sen nojalla, että hän oli ihminen, Jeesus Natsarealainen ja vanha mestari, erikoinen yksilö, ensimmäinen monista veljistä – niinkuin me olemme monet kerrat koettaneet esittää. Hän oli kokonaan antanut itsensä kosmilliselle Kristukselle – oli Jumalan poika maan päällä. Tämä Jeesus Kristus elää yhä. Ja mikä on pyhä henki häneen verraten ja meihin verraten; siis hänen antamansa pyhä henki? Se on hänen auransa. Jokainen kokenut tietää, että jokaisella ihmisellä on aura. Jokainen ihminen on kuin auran ympäröimä, niin että kun me tulemme jonkun ihminen luokse, niin jos me olemme herkkiä, tunnemme hänen auransa, vaikk'ei hän puhuisi mitään, ei kertoisi mitään fyysillisillä sanoilla. Me vaan joudumme hänen auraansa ja tunnemme, tiedämme minkälainen hän on. Se on ihmisen aura, jossa on hänen lahjansa kirjoitettu. Me tiedämme, että jos joku ihminen on viisas ja hyvä, niin se, että me saamme olla hänen läheisyydessään, vaikka hän ei mitään koskaan sanoisi ja puhuisi, se merkillisellä tavalla virkistää, lohduttaa ja auttaa. On kuin meidän sydämenne vähän sulaisi ja tulisi hellemmäksi, rakastavammaksi ja kuin tahtoisit sitä enemmän hyvää, korkeata ja kaunista. Sillä tavalla ihmisen aura meihin vaikuttaa kun hänen auransa on hyvä. Nyt me ymmärrämme, että kun Jeesus Kristus eli täällä maan päällä, niin hänen auransa, se oli ihmisen aura, ja ne, joutuivat kosketuksiin hänen kanssaan, saivat suurta inspirationia siitä; mutta tämä hänen auransa kasvoi ja kasvoi ja se kasvoi niin, että – niinkuin meidän on tapana sanoa – se kasvoi tämän maapallon auraksi. Jeesuksen aura oli niin suuri kuin koko maapallon aura ja siis kun Jeesus kuoli, lähti pois tästä näkyväisestä maailmasta, niin hän ei enää ollut minkään fyysisen auran sitoma, vaan hän elää koko aurassaan. Sentähden hän sanoi: „Missä kaksi tai kolme

kokoontuu minun nimessäni, siinä minä olen.“ Hän elää koko maapallon aurassa ja hän on siinä niin vapaa, että hän voi olla missä vaan, – toisella kielellä – koko hänen auransa, tunne-elämänsä, totuudentietonsa, ääretön rakkautensa on kaikkialla. Ja siis, kun ensimmäisenä helluntaina apostolit ja opetuslapset saivat pyhän hengen tulen, merkitsi se, että he tulivat Kristuksen auran täyttämiksi. Nyt he tiesivät ja tunsivat, että nyt oli koko elämä jotain uutta. Kaikki mysteerit, kaikki semmoiset asiat, jotka olivat olleet salaperäisiä – Jeesuksen kuolema ja hänen ylösnousemuksensa – tulivat päivänselviksi kokemuksi, kun he niitä saattoivat ajatella ja elää hänen aurassansa, saivat tuntea hänen tunteillaan. – Se on Kristuksen lähettämä pyhä henki. Jos emme tahdo tyytyä siihen, voimme sitä tietä lähteä kosmillisen Kristuksen pyhään henkeen ja syleillä kaikkia tähtiavaruuksia. Mutta en usko, että voimme ja osaamme ajatellakaan sitä tehdä, ennenkuin olemme täydellisesti yhtyneet Kristuksen auraan, joka paljastaa koko meidän maapallomme ja aurinkokuntamme salaisuudet. – Tällä tavalla siis ensimmäiset kristityt yhtyivät Jeesuksen Kristuksen auraan, siten myöskin hänen voimaansa, hänen siunaavaan parannusvoimaansa, niin että heidän parantamisensa ei ollut semmoista mesmeristä magiaa ja muunlaista yksilöllistä parantamista, jota voi harjoittaa, vaan todellista jumalallista parantamista, – se oli Kristus, joka paransi. Kristuksen edessä ei voinut olla mitään tautia. Kun apostoli rakkaudesta tahtoi: „tule terveeksi!“ – niin Kristus tahtoi: „tule terveeksi!“ Mikä sairaus olisi siinä voinut silloin pysyä. Tämä oli siis semmoinen ihme, tämä suhtautuminen sairauksiin ja sekään ei ollut mahdollista siinä mitassa, kuin se silloin oli mahdollista, muualla kuin ecclesiassa. Jos yksityinen ihminen tuli pyhän hengen täyttämäksi, sai Kristuksen voiman, hän ken ties' voi parantaa – mutta kuinka pieni hänen voimansa on verrattuna siihen mitä ecclesian, valittujen seurakunnan eli kirkon voima on. Sillä Kristuksen voima, se tulee hyvin pienen kanavan kautta,

kun yksilö sen tekee, mutta kun se tulee satojen ja tuhansien ihmisten kautta, niin se on heidän voimansa, joka paljon tekee. Joskus olemme nähneet semmoisen ihmisen, joka on parantanut toisia, mutta hän on tehnyt sitä vain vuoden, pari. Hän on Kristuksen täyttämä, hän parantaa. Kuten me muistamme Amerikassa pari-, kolmekymmentä vuotta sitten Francis Scletter paransi ihmisiä. Hänellä täytyi olla aivan erikoinen vastaanotto ja aamusta iltaan oli väkijoukot odottamassa. Hän paransi paljon sairaita. Hän sanoi: „Isä käskee minun parantamaan“. Kun hän oli aikansa parantanut ihmisiä, hän sanoi: „Nyt Isä käskee minut poistumaan“, ja sitten hän hävisi. He ovat antautuneet yksinomaan semmoiseen tehtävään. Ensimmäisessä seurakunnassa se oli asiaan kuuluva momentti, mutta ei seurakunta ollut yksinomaan sitä varten. Se oli luonnollista, että he olivat terveitä, että he voisivat elää Jumalassa. Jeesuskin sanoi: „Nouse, äläkä enää tee syntiä!“ – Salaperäisellä tavalla ovat sairaudet yhteydessä syntien kanssa. Ja ensimmäisessä seurakunnassa parannettiin sentähden, että he olivat ihmisiä, jotka eivät tahtoneet enää tehdä syntiä.